

Mary Celeste

Mary Celeste

History Mystery

roman

Rensje Derriks

© 2014 Rensje Derriks
auteur: Rensje Derriks
ontwerp omslag: Rensje Derriks
redactie en vormgeving binnenwerk: Wim Veelen
ISBN 978 94 037 3769 0

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Familie is voor eeuwig verbonden

Elke familie heeft een geschiedenis.

*Uw familieverhaal,
mooi of traumatisch,
kan op u van invloed zijn.*

*Probeer het altijd
ten goede te keren.*

Voorwoord

Door de eeuwen heen zijn er gebeurtenissen die bij geschiedschrijvers meer vragen opwerpen dan antwoorden geven. Zo ook het verhaal van het schip Mary Celeste. Dit schip vaart in 1872 uit met kapitein Benjamin Briggs aan het roer. Hij heeft naast bemanning ook zijn vrouw en dochtertje van twee jaar aan boord. De Mary Celeste wordt na een paar weken dolende teruggevonden voorbij de eilanden van de Azoren. Het schip lijkt verlaten en tot op heden is het een mysterie wat er met de kapitein en bemanning gebeurd zou kunnen zijn. Het verhaal volgt me al sinds mijn tienerjaren. Ik heb er diverse onderzoeken over gelezen en langzaam kwam bij mij het idee om er een eigen verhaal over te schrijven. Een eigen fantasieverhaal schrijven over wat er gebeurd zou kunnen zijn...

Ik heb geprobeerd de situatie op de Santa Maria zo goed mogelijk te schetsen. Het eiland heb ik beschreven zoals ik erover gelezen hebt. Maar heel veel komt ook gewoon voort uit mijn fantasie. Mijn dank gaat uit naar mijn man Ernst en mijn zus Marijke en dochter Zoey. Zij waren mijn proeflezers en hebben mij geholpen het verhaal zo goed mogelijk op papier te zetten. Ik wens u veel leesplezier met mijn eerste boek.

Rensje Derriks
Swolgen, 25 december 2023

Voorwoord	8
Proloog	11
Verleden 1865-1870	12
1870-1873	24
Heden Cindy	36
Alex	48
Verdriet	58
Mams huisje	67
De ontmoeting	77
Het dagboek	86
Amazone	94
Heden en verleden	100
Muntthee en koekjes	109
Vissersfestijn	121
De ontdekking	130
Tijd voor actie	138
De dna-test	145
Afscheid	153
Thuiskomen	162
Epiloog	166
Overzicht	169
Stamboom	170

Proloog

Vreemde verdwijningen, mysterieuze verschijningen, raadselachtige plekken... De geschiedenis zit vol onopgeloste raadsels. Wat is er eigenlijk precies gebeurd? Daarover buigen zich vele wetenschappers – en anderen – maar soms zijn de mysteries onoplosbaar. Als een echte romanticus wil ik dit mysterie een mooi einde geven.

verleden | In 1872 vaart een schip de haven van New York uit. Aan boord zijn schipper Benjamin Briggs, zijn vrouw en dochtertje van twee jaar en een zevenkoppige bemanning. Het schip Mary Celeste wordt voorbij de eilanden van de Azoren teruggevonden zonder één levende ziel aan boord.

heden | In Massachusetts, Amerika woont de vrouwelijke nazaat van Arthur Briggs, Cindy, geboren in 1972. Zij is geschiedkundige en wetenschappelijk onderzoeker. Ze onderzoekt diverse scheepsrampen uit de geschiedenis en ook de mysterieuze verdwijning van de bemanning aan boord van de Mary Celeste, het schip van haar voorvader. Een scheepsramp die precies 100 jaar voor haar geboorte plaatsvond. En op Santa Maria woont een jongeman Alex, geboren in 1970. Het verhaal van de Mary Celeste kent hij van de verhalen van zijn oma Mary (1915-1992). Hij werd geboren 100 jaar na de geboorte van zijn betovergrootmoeder Sophia. Het verleden van hun familie brengt ze uiteindelijk samen.

Verleden | 1865-1870

Amerika had een roerige tijd achter zich. In het jaar 1865 was president Lincoln door acteur Booth in zijn hoofd geschoten tijdens een avondje uit in het theater. De jaren voor zijn dood hadden in het teken gestaan van de *Civil War*, de grote Amerikaanse Burgeroorlog. De Noordelijke Staten, verenigd in de Union onder leiding van Abraham Lincoln, stonden in deze oorlog tegenover de Zuidelijke Staten, welke aangesloten waren bij de Confederatie. De strijd ging om de slavernij en de afschaffing ervan. Booth had gehoopt dat de Confederatie zou winnen als de drie machtigste mannen van de Union uit de weg geholpen waren.

Echter, na deze laffe daad sloten de Zuidelijke Staten zich een voor een bij de Union aan en werd slavernij uiteindelijk verboden. Dit was een positieve gebeurtenis maar voor veel gezinnen niet de allerbelangrijkste. In veel families waren de zonen na de grote Amerikaanse Burgeroorlog niet meer thuisgekomen. Veel mannen die hun gezin moesten onderhouden kwamen niet terug van het slagveld. Daardoor vervielen veel gezinnen in armoede. In de jaren die daarop volgden probeerden de meeste Amerikanen de armoede het hoofd te bieden en hun land weer op te bouwen. In sommige families echter kwamen er meer tragedies voor dan in een dramatisch toneelstuk. Je zou toch denken dat het niet mogelijk was om zoveel ellende in één familie te hebben.

Arthur Briggs kende vele tragedies in zijn leven. Zijn leven werd getekend door zijn verdrietige familiegeschiedenis en de crisissen die Amerika nog te wachten stond.

Zijn intens verdriet werd onbewust doorgegeven aan de volgende generaties.

Arthurs vader, Benjamin T. Briggs, was altijd zeeman in hart en nieren geweest. Benjamin zat, net als zijn broer Olivier, op de koopvaardijvaart en was een zeer respectabele koopvaardijshipper die bekend stond als een aimabele man. Door zijn vriendelijke karakter en zijn eerlijkheid werd hij zeer gerespecteerd door iedereen die met hem samen werkte. Zijn vrouw Sarah Elizabeth Cobb, de moeder van Arthur, moest haar man daardoor vaak voor lange tijd missen. Maar ze prees zichzelf elke dag gelukkig dat ze in de Amerikaanse Burgeroorlog niemand in haar naaste familie had verloren.

De dag na hun huwelijk was Ben, zoals Benjamin ook werd genoemd, alweer op zee voor enkele maanden en toen zijn zoontje Arthur in 1865 kwam hij maar net op tijd naar huis om bij de geboorte van zijn zoon te zijn. En nu was Arthur alweer vijf jaar oud. In de afgelopen jaren hadden Ben en Sarah nog twee kinderen gekregen, maar hun tweede zoontje werd slechts zes maanden oud en hun dochtertje slechts twee maanden. En nu was Sarah weer hoogzwanger. Ze had haar man gevraagd deze keer thuis te blijven omdat deze zwangerschap haar zeer zwaar viel nadat ze haar twee kinderen had verloren. Bovendien was de baby in haar buik was een zeer onrustig kind dat haar nachtenlang wakker hield.

De herfst was in aantocht en het zou ook wel een keertje fijn zijn om 's winters thuis te zijn bij zijn familie. Na de dood van president Lincoln was het zeer onrustig in diverse Amerikaanse steden en de vrouwen in het gezin Briggs waren ongerust geworden door de vele opstootjes in de winkelstraten. Dus besloot Benjamin thuis te blijven en er voor zijn vrouw te zijn. Ze woonden bij zijn ouders, opa Nathan en Oma Sophia, in Rose Cottage in New Bedford, Massachusetts. Rose Cottage was een mooi, groot familiehuis dat opa zelf gebouwd had. Ze hadden sinds hun huwelijk altijd bij zijn ouders ingewoond omdat Benjamin vaak op zee was. Zijn moeder, Oma Sophia, was voor Sarah een fijne steun geweest. Vooral in de moeilijke tijd toen ze hun kindjes hadden verloren.

Het was de hele dag al regenachtig en de wind blies hard om het huis. Het was zo'n gure dag waarop iedereen lekker bij de open haard zat te lezen, te spelen of te breien. Opa Nathan vond het slechte weer een goed excuus om op zijn kantoor wat administratie te doen, liet iedereen bij de open haard achter en liep de koude gang op. Op zijn kantoor brandde er gelukkig ook een open haard. Toen het ook nog begon te onweren sloot Nathan de gordijnen om het slechte weer buiten te sluiten. De tuin was door de storm een grote chaos omdat er takken rond waaiden en de stoelen van het tuinmeubilair waren weggewaaid. Opa Nathan besloot eerst de tuin in te gaan om de stoelen te redden voordat hij zich over de cijfers van zijn accountant zou buigen.

In de huiskamer zagen ze de regen tegen de ramen slaan en de familie kon alleen maar genieten dat ze lekker droog en warm binnen zaten. Arthur was daar echter te onrustig voor en wipte op zijn stoel. Bij een harde onweersklap sprong hij van schrik uit zijn stoel.

‘Waar is opa?’, vroeg Arthur aan niemand in het bijzonder.

‘Op zijn kantoor’, zei oma.

Arthur dribbelde op zijn kleine beentjes naar het kleine kamertje linksachter in de gang.

‘Opa, opa!’, riep kleine Arthur. Opa Nathan was altijd zijn speelmaatje geweest en bij hem had hij zich altijd veilig gevoeld, vooral omdat papa niet altijd thuis was. Maar er kwam geen antwoord uit de kamer en Arthur keek om de hoek van de deur. Hij zag opa Nathan niet zitten op zijn grote bureaustoel, waar hij normaal gesproken met zijn neus boven een grote berg papieren zat. De huishoudster was net bezig de gangkast te ordenen en zei: ‘Je opa was net nog in de tuin bezig.’

Arthur liep naar de bijkeuken waar zijn regenlaarzen stonden en zijn regenjas hing. Hij wurmde zich in zijn kleine laarsjes en trok zijn brandweerode jasje aan. Hierna liep hij via de keuken naar buiten. Het regende nog steeds grote druppels en de wind trok aan zijn jasje maar het onweer was weggetrokken. Je hoorde het ergens in de verte nog wel donderen, maar in de tuin werd het alweer wat lichter doordat de wolken uiteen gingen en een waterig zonnetje tevoorschijn kwam. Bij de eikenboom zag Arthur wat liggen en hij dacht dat het een dier was. Vrolijk door de plassen springend liep hij erheen maar het

dier bleef stil liggen. Plots bleef hij staan en staarde naar de figuur die daar lag. Aan de grond genageld bleef hij staan en met grote ogen keek hij naar zijn opa, die met zijn gezicht in de modder lag.

‘Opa?’ Hij voelde aan dat er iets niet klopte. ‘Opa?’, riep hij nogmaals zachtjes.

Even twijfelde hij nog maar rende toen zo snel mogelijk naar binnen, waar iedereen, onbewust van wat er gebeurd was, zat te keuvelen bij de warme open haard.

‘Opa!’, riep Arthur hard. Oma draaide zich om en zag haar kleinzoon met een druipende jas in de deuropening staan. Ze wilde net zeggen dat opa op kantoor was maar zag aan het verschrikte gezicht van Arthur dat er iets aan de hand was.

‘Opa ligt in de tuin!’ Er liepen plots tranen over zijn wangen. Iedereen sprong op en rende de tuin in, maar Arthur bleef staan waar hij stond en sloot zijn ogen toen hij zijn oma hoorde gillen. Opa was geraakt door de laatste bliksemflits en had het niet overleefd.

De dagen erna verliepen in een stilte waarin iedereen alleen iets zei als het nodig was. Zelfs Arthur was stil en hij bleef nu het liefst binnen zitten en bij mama op schoot. ‘s Avonds, als hij in zijn bedje lag, hoorde hij zijn ouders in de slaapkamer naast de zijne zachtjes fluisteren. Hij hoorde ze overleggen wat er nu moest gebeuren.

Na de begrafenis zaten zijn ouders, oma en oom Olivier en zijn vrouw die net getrouwd waren om de eettafel. Benjamin had begrepen dat er nog veel te regelen viel om

het huis te behouden en was blij dat hij had besloten om deze winter thuis te blijven. Sarah was een maand na de begrafenis uitgerekend maar de kleine kwam natuurlijk eerder. De spanning had de weeën opgewekt en eigenlijk was Sarah wel blij dat de kleine iets eerder kwam. Deze zwangerschap was veel te zwaar geweest. In het huishouden van Rose Cottage was er hierdoor een andere dynamiek gekomen. Er was het grote verdriet om het verlies van Nathan maar ook de blijdschap om de kleine Sophia.

In het nieuwe jaar 1871 besloot Benjamin samen met zijn broer Olivier op de wal op zoek te gaan naar werk. Maar er was veel werkeloosheid dus was het moeilijk om werk te vinden. Na de mislukte aardappelogst in Ierland was de immigratie van veel Europeanen op gang gekomen. De toestroom was niet meer te stuiten want Amerika werd door veel Europeanen gezien als het land met de onbegrensde mogelijkheden. Maar de banen lagen ook hier niet voor iedereen voor het oprapen, waardoor er steeds meer mensen in armoede belandden.

Toen er zich opeens een mogelijkheid voordeed om een goedlopende ijzerzaak over te nemen grepen Ben en Olivier die met beide handen aan. Ze waren nooit bang geweest om hard te werken en hadden altijd goed kunnen samenwerken. Benjamin en Olivier waren van dag één druk bezig geweest met de zaak en deze liep eigenlijk meteen hartstikke goed. De eerste spoorlijn in Amerika werd in die periode aangelegd zodat er weer banen waren voor de immigranten. Benjamin en Olivier hadden hiervoor veel materieel en gereedschappen kunnen

leveren. Ook de grote brand in Chicago vorig jaar en die van Boston dit jaar, waarbij de steden bijna helemaal van de kaart waren geveegd, bracht hen veel werk en klanten. De steden moesten opnieuw worden opgebouwd en ook hier was veel gereedschap en ijzerwaren voor nodig. Ze konden daarom ook tevreden op het eerste anderhalf jaar terugkijken. Beiden hadden het ook nog vaak over hun verlangen naar de zee maar praatten er nooit over waar hun vrouwen bij waren. Voor mannen als Benjamin en zijn broer was de zee in hun hart de grootste liefde in hun leven. Maar de belofte breken die zij aan hun vrouwen hadden gedaan, ging tegen hun gevoel van trouw en oprechtheid in. Ondanks zijn belofte om niet meer te varen, kon Benjamin het niet laten aandelen te kopen in een klein koopvaardijship, de Mary Celeste. Eigenaar James was hij tegengekomen in zijn winkel en deze had hem verteld over zijn nieuwste aankoop.

‘Ik heb het schip kunnen kopen en nu ben ik voor de eerste tocht op zoek naar een financierder. Met een gerespecteerde kapitein aan boord zal men sneller geld willen investeren. Dus zou jij de kapitein willen zijn op mijn schip?’, vroeg James aan Benjamin.

James had in de haven veel gehoord over deze vriendelijke man en de verhalen over Kapitein Briggs waren alleen maar zeer positief geweest. Natuurlijk begon het zee-manshart van Benjamin harder te kloppen toen de vraag werd gesteld.

‘Ik moet enkele vaten alcohol naar Italië brengen. Het schip zal slechts drie tot vier maanden weg zijn. Ik vroeg me af of jij interesse hebt om mijn kapitein te worden?’